

El nostre amic havia entrat a aquella església sense saber massa el perquè. Potser cercava una mica de pau, o prendre distància del soroll del carrer. Estava mig a les fosques. Només una llum il·luminava la imatge de la Mare de Déu, al costat de l'altar major. S'hi estava bé, allà assegut i en silenci. Quasi no hi havia ningú.

Amb prou feines havia començat a pregar a poc a poc el parenostre, quan s'alçà un home que era uns quants bancs més endavant, agafà un llibre que tenia al costat, i sortí de l'església, sense adonar-se que un paper li havia caigut del llibre sobre el banc.

El nostre amic va dubtar uns instants però al final s'aixecà a buscar el paper per donar-li a aquell home. Quan arribà al carrer amb el paper a la mà, veié que una moto acabava de marxar.

Què faig ? El miro ? Potser hi ha alguna cosa important, una adreça, un telèfon.... Llegeix : *“Tot jo tinc set de Déu, com terra eixuta esperant una gota d'aigua. El meu cor es desvia per Tu, Deu meu. Oh, i quina set que sento de que em parlis, de la teva llum, de la teva paraula, del teu consol, d'un toc teu, aquell que tot ho transforma, que tot ho canvia, que et dona nova força i em fa sentir que visc. Com puc anar pel món com si no hi fossis ? Sense Tu, em sento buit, em manca aquella presència, el caliu, la dimensió, el sentit, la vivència, la guspira i l'encant. Tot jo tinc set de Tu, Déu meu, com terra eixuta que espera una mica d'aigua. Vine, Senyor Jesús.”*
